

Sinds dien tijd schijnt mevr. Kastner de hand geheel van hem te hebben afgetrokken.

„In het Spital van het schoone dorp Heiden, in het lieflijke Appenzell schrijft de Appenzeller Kalender auf das Jahr 1897, niet zonder trots op zijn Zwitserschap, „woont Henry Dunant, de eerwaardige, eenvoudige grijsaard. En als gij met hem spreekt en hij u bescheiden en vriendelijk te woord staat en zijn blik dan eensklaps opschittert en de patriarchale gestalte hooger wordt als het ware; dan weet gij zeker, dat gij geen gewoon mensch vóór u ziet. Maar toch meent gij nog niet, dat gij staat tegenover een man, wien keizers en koningen dankbaar de hand drukten, dien de machtigsten hun vriend heetten; die een der verdienstelijkste Zwitsers is en dien de geschiedenis eenmaal onder de grootste weldoeners van het mensdóm zal rekenen.”

VI.

DE KLUIZENAAAR VAN HEIDEN. DE DUNANT-BEWEGING.

Dunant was bij de catastrophie van 1867 door de schuldeischers tot het hemd uitgekleeft geworden. In 1871 vermaakte hem een oud familielid bij testament een jaarlijksche rente van 1200 franken. Nauw vernamen zijn crediteuren dit, of zij wilden hun offer ook dit weinige ontrukken. Maar het Handelsrechtshof te Genève beschikte na een tweejarige procesvoering, in 1873 ten gunste van Dunant. Hij leeft dus niet „à l'abri du besoin”, zooals van zekere zijde van hem beweerd werd en met welke leugen men verhinderd heeft, dat edelmoedige harten hem te hulp kwamen. Zijne familie wil of kan niets voor hem doen.

In volslagen eenzaamheid leefde hij te Heiden, van 1888 tot 1892 in een klein hotel in het stadje zelf, daarna in het nog eenvoudiger pension Zum Lindenhühl bij Troxen. Sedert 1892 heeft hij een intrek gevonden in het Spital der diakonessen, onder leiding van dr. Altherr staande. Toen hij te Heiden kwam, was zijn gestel wel zeer geschokt en hadden zich de eerste verschijnselen van een smartelijke keelziekte vertoond, maar toch was de zoon der Alpen nog niet gebroken. Zelfs in den winter deed hij groote voettochten. De streek is dan uitgestorven; maar hij had geen menschen noodig, als de Alpentoppen van de Ost-Schweiz, van Tyrol en Beieren zijn makkers waren; als hij over de valleien en het meer de wiegelende wolkenzee zag hangen, worstelend met de stralende winterzon, en hier en daar groepen sparren en dennen hem met hun eeuwig groen toelachten. En als hij wilde rusten, legde hij zich in het mos en at een stuk brood in chocolade gedoopt. Meer of beter wenschte de sobere vegetariër niet; hij onthield zich gestreng van vleesch en geestrijke dranken, uit overtuiging, uit spaarzaamheid en ook, zegt hij, omdat men onthouding niet gevoelt, wanneer men haar altijd heeft toegepast; maar slechts, wanneer men een enkele maal goeden sier maakt en dan niets meer heeft.

Op zijn marschen ontmoette hij soms een oude vrouw of kinderen en gaf